

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 10.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 15. Maj 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

De internationale Kvindesags- og Fredskongresser i Paris.

Nr. 4 af »Hvad vi vil« (den 15. Fbr.) findes i Oversættelse en Indbydelse til Kv. Fr. og Fredsforeningen med Opgivelse af Program fra Komiteen for Verdens-Fredskongressen i Paris, som da mentes afholdt den 1ste Juni. Den Tid passede ikke godt for os Nordboer, da vist kun faa ser sig i Stand til at rejse saa tidlig. Heldigvis er nu Fredskongressen udsat til den 23de Juni og følgende fire Dage. Den aabnes i Trocadéro-Paladset, men de egenlige Møder holdes i 6te Arrondissements Mairies store Sal (Place Saint Sulpice). Omtrent samme Steds holdes Verdenskongressen for Kvindens Ret den 25.—29. Juni, og sidstnævnte Dag aabnes samme Steds den internationale Voldgiftskongres, hvori kun Parlamentsmedlemmer fra alle Lande kan deltage. At Freds- og Kvindesagskongresserne holdes omtrent paa samme Tid og Sted, ledes af omtrent de samme Personer, og uden Tvivl ogsaa vil blive besøgte af fælles Repræsentanter for de forskellige Freds- og Kvindesagsforeninger, — det viser klart, i hvor høj Grad det i Udlandet erkendes, at Fredssagen er en Kvindesag, fordi de begge har det samme Formaal: »At sætte Retten i Magtens Sted«, som det blev udtrykt i den Beslutning, det nordiske Kvindesagsmøde i København vedtog den 16. August 1888. Til Forberedelse af de nordiske Freds- og Kvindesagsvenners Deltagelse i Kongressen i Paris paatænkes et nordisk Vennemøde i København den 15.—16. Juni, hvorom nærmere S. 166—167.

Jeg vil!

Af

Birgitte Berg-Nielsen.

Jeg vil — det er ikke mine Forældre, Formyndere eller min tilkommende Mand, men jeg selv, der vil have oprettet Ægtepagt, førend jeg gifter mig. Jeg tager ikke Ægtepagten som en Naadegave, men som min selvfølgelige Ret. — Saadan maa den unge Pige tænke sig og sige, ellers faar Ægtepagten kun tvivlsom Værd. Ægtepagten skal ikke være en Gave, hvis Giver vi i taknemlig Erkendelse skal bøje os for, men den skal være en Frugt af vor egen fri Vilje. *Det er Kvindernes Vilje, der skal bære denne Sag frem.* Den, som føler sig fri og er sig sit Menneskeværd bevidst, kan ikke trælbindes; den, hvis Hjærte og Vilje er trælbundet, kan ingen udvortes Magt frigøre. Vi faa det, som vi ville, blot vi har Mod til at ville det, som vort Hjærte dybest inde føler er Ret.

Den skrevne Ægtepagt er i og for sig kun en Papirslap, der først faar virkelig Værdi, naar der bagved staar en Personlighed, som har Mod til at hævde sin Ret. Derfor har jeg kun lidt Tro til de Ægtepagter, som dikteres af Forældre, Formyndere osv. Det skal ikke være saa, at den Pige, der skal giftes, siger til sin Kæreste: »Jeg tror dig saa inderlig godt, men mine Forældre synes nu, vi skal have Ægtepagt, der skal være saadan eller saadan osv. *Den Tale er meningsløs, thi den gør Ægtepagten til en Mistillidserklæring til Manden, i Steden for det, den skulde være, nemlig en Tillidserklæring til og et Myndighedsbevis for Hustruen.* Som Loven nu er, ejer Hustruen intet — hverken Formue eller Gæld.